

Η ΛΙΑΚΑΔΑ ΜΕΣΑ ΜΟΥ - UN BEAU SOLEIL INTERIEUR

Σκηνοθεσία: Claire Denis

Σενάριο: Claire Denis, Cristine Angot.

Ηθοποιοί: Juliette Binoch, Gerard Depardieu, Valeria Bruni Tedeschi, Sandrine Dumas, Xavier Beauvois, Philippe Katerine, Josiane Balasko, Nicolas Duvauchelle, Alex Descas, Bruno Podalydes.

Φωτογραφία: Agnes Godard

Μοντάζ: Guy Lecomte

Μουσική: Stuart A. Staples

Χώρα: Γαλλία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 94'

Πρώτη προβολή: 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Φεστιβάλ Κανών 2017 – Βραβείο SACD (Directors' Fortnight) στην Claire Denis.

- Υποψηφιότητες.

Κλερ Ντενί - Η Γεωγραφία του Πόθου.

Κάννες 2017: Η Κλερ Ντενί εμπνέεται από τον Ρολάν Μπαρτ στο «Un Beau Soleil Intérieur»

Η Κλερ Ντενί εμπιστεύεται την Ζιλιέτ Μπινός για μια ρομαντική κομεντί για το φως που λούζει την προσμονή του έρωτα και το σκοτάδι που τη σκεπάζει στην πραγματικότητα.

Η Ιζαμπέλ είναι μια διαζευγμένη πενήνταχρονη ζωγράφος και ψάχνει διακαώς τον έρωτα. Θα τον αναζητήσει σε διάφορους άντρες που θα περάσουν από τη ζωή της.

Η ταινία της Κλερ Ντενί (με αγγλικό τίτλο «Let the Sunshine in») που άνοιξε το Δεκαπενθήμερων των Σκηνοθετών στο 70ό Φεστιβάλ Καννών είναι μια διασκευή του «Fragments d'un discours amoureux» του Ρολάν Μπαρτ - όπου ένας εραστής εξερευνά την πολυπρόσωπη φιλοσοφική πλευρά του έρωτα - με πρωταγωνιστές τη Ζιλιέτ Μπινός, τον Ζεράρ Ντεπαρντιέ, τον Μπρουνό Πονταλιντές και τη Ζοσιάν Μπαλασκό.

Αυτό που μας άγγιξε ήταν ότι σηματοδοτεί μια ριζική αλλαγή ύφους για την Κλερ Ντενί. Μας αρέσει όταν οι σκηνοθέτες δοκιμάζουν κάτι νέο», δήλωσε ο Εντουαρντ Γουάιντροπ, καλλιτεχνικός διευθυντής του Δεκαπενθήμερου των Σκηνοθετών, βάζοντας σε σκέψεις τους φανατικούς της Ντενί που δεν μπορούν να διανοηθούν πως η ταινία δεν θα έχει κάτι από το εκστατικό σκοτάδι του «Trouble Every Day» ή του «Beau Travail».

Όταν ανακοινώθηκε ότι η Κλερ Ντενί θα ανοίξει το Δεκαπενθήμερο των Σκηνοθετών του 70ού Φεστιβάλ Καννών όχι με την πρώτη αγγλόφωνη ταινία της, το διαστημικό High Life με τον Ρόμπερτ Πάτινσον και την Πατρίσια Αρκέτ, όπως αναμενόταν, αλλά με μια κινηματογραφική διασκευή των «Αποσπασμάτων του Ερωτικού Λόγου» του Ρολάν Μπαρτ, ήταν εύλογη η απορία πώς θα μεταφερθεί στη μεγάλη οθόνη αυτό το εμβληματικό φιλοσοφικό έργο, στον αποσπασματικό κι αποφθεγγματικό λόγο του οποίου βρήκαν, βρίσκουν και θα βρίσκουν καταφύγιο και παρηγοριά διαδοχικές γενιές ερωτευμένων.

Τελικά, όμως, το «Un Beau Soleil Intérieur» δεν είναι μια stricto sensu μεταφορά (πώς θα μπορούσε άλλωστε;) παρά αφήνει τον λόγο του Μπαρτ να διαποτίσει την ταινία με τον ίδιο τρόπο που ο ήλιος του τίτλου ζεσταίνει την κεντρική ηρωίδα της ταινίας και την ψυχή του θεατή: διακριτικά, υποδόρια κι αφοπλιστικά.

Η Ιζαμπέλ είναι μια διαζευγμένη πενηντάχρονη ζωγράφος και ψάχνει διακαώς τον έρωτα. Θα τον αναζητήσει σε διάφορους άντρες που θα περάσουν από τη ζωή της: έναν κυνικό τραπεζίτη, έναν ανασφαλή ηθοποιό, έναν σέξι άγνωστο που θα χορέψει μαζί της σε ένα κλαμπ το «At Last» της Ετα Τζέιμς (σε μια σκηνή ανθολογίας), τον πρώην σύζυγό της, με την ίδια αδήριτη υπαρξιακή ανάγκη κάθε φορά για κάτι ουσιαστικό που θα νοηματοδοτήσει τη ζωή της και με την ίδια αμφίβολη έκβαση στο τέλος.

Ομολογουμένως δεν περιμέναμε μια ρομαντική κομεντί από την Κλερ Ντενί και η ενασχόληση της 71χρονης πλέον και τόσο υποτιμημένης από την ελληνική διανομή Γαλιίδας σκηνοθέτη με το είδος γίνεται με τους δικούς της όρους. Αποδομώντας τους κώδικες του, εδώ δεν υπάρχει ο ένας και μοναδικός σωτήριος έρωτας, αλλά οι πολλοί, καθένας εκ των οποίων θα καλύψει μία μόνο πλευρά των αναγκών της Ιζαμπέλ, άλλοτε τη σαρκική, άλλοτε τη συναισθηματική, άλλοτε την πνευματική. Οι πνευματώδεις διάλογοι του σεναρίου που έγραψε η ίδια η Ντενί μαζί με τη συγγραφέα Κριστίν Ανιό κρύβουν πίσω από τον χαριτωμένο (και τυπικά γαλλικό) βερμπαλισμό τους όσα δεν λέγονται και καλύπτονται με όλες αυτές τις περιπτεές λέξεις, που περισσότερο συσκοτίζουν παρά διαφωτίζουν τις επιθυμίες και τους βαθύτερους φόβους.

Επώδυνα σκοτεινή κατα βάση, όσο και ο φόβος της μοναξιάς που ταλανίζει όλους τους ήρωες της ταινίας ανεξαιρέτως, η ταινία διαθέτει την αβάσταχτη ελαφρότητα μιας ηλιαχτίδας, ζωτικής σημασίας κι ικανής να ζεστάνει την ψυχή του θεατή, ενώ η Ζιλιέτ Μπινός είναι ιδανικά πλασμένη για τον κορμμένο και ραμμένο στα μέτρα της ρόλο, μεταδίδοντας με τη χαρακτηριστική της εσωτερικότητα όλες τις μεταπτώσεις, τις αμφιβολίες και τα πιεστικότερα της ηρωίδας που υποδύεται. Κάθε θεατής θα βρει στην ταινία, άλλωστε, στοιχεία, λόγια και συμπεριφορές που θα του θυμίζουν αντίστοιχες εμπειρίες από τη δική του αισθηματική ζωή.

Το δεκαπεντάλεπτο διαλογικό φινάλε, στη διάρκεια του οποίου πέφτουν οι τίτλοι τέλους, με τον Ζεράρ Ντεπαρντιέ να κλέβει την παράσταση στον ηθελημένα ασαφή ρόλο του θεραπευτή-μέντιουμ που θα διεκδικήσει κι αυτός δειλά μια θέση στην καρδιά της Ιζαμπέλ, είναι σχεδόν σουρεαλιστικό κι αποκαλυπτικό μέσα στην

εξωφρενικότητά του για όλες τις πιθανότητες και τα δεδομένα που παραμένουν ανοιχτά σ' αυτή τη ζωή. Γιατί αν κάτι μας δίδαξε ο Μπαρτ, είναι ότι ο έρωτας είναι μια μεταφυσική υπόθεση, στην οποία η λογική δεν θα έχει, ευτυχώς ή δυστυχώς, ποτέ θέση.

ΤΑΣΟΣ ΧΑΤΖΗΕΥΦΡΑΙΜΙΔΗΣ

Με αφορμή την ολοκλήρωση ταινία της με τίτλο «Η Λιακάδα Μέσα μου», η οποία έτυχε ενθουσιώδους υποδοχής στο πρόσφατο Φεστιβάλ Καννών, το 23ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Αθήνας Νύχτες Πρεμιέρας πραγματοποιεί ένα αφιέρωμα το οποίο επιθυμούσε να κάνει από καιρό: μια πλήρη ρετροσπεκτίβα στο (σχεδόν εξ ολοκλήρου απρόβλητο στις ελληνικές αίθουσες) έργο της **σπουδαιότερης γυναίκας σκηνοθέτη στον κόσμο** όπου, εκτός από την πανελλήνια πρώτη της πολυαναμενόμενης νέας της ταινίας, θα φιλοξενηθούν όλες οι μεγάλοι μήκους δημιουργίες της.

Το σινεμά της Ντενί έχει κατορθώσει να τροφοδοτήσει το πιστό κοινό του με μερικές από τις πιο αξέχαστες σκηνές και ιστορίες που έχει καταγράψει το σινεμά των τελευταίων ετών.

Η γαλλική καταγωγής σκηνοθέτης (και πρώην συνεργάτης του Τζιμ Τζάρμους, του Ζακ Ριβέτ, του Ντούσαν Μακαβέγιεφ) απολαμβάνει μεγάλου σεβασμού.

Το φιλικό σύμπαν της δονείται από πάθος και από παρόρμηση, δανείζεται συχνά από τη ρευστή αλληλουχία των ονείρων, ανοίγει ενστικτωδώς δρόμο μέσα από διηγήσεις για ολέθρια πάθη, για νυχτερινές αποπληνήσεις, για εύθραυστους οικογενειακούς δεσμούς, για χαρακτήρες που ζουν στο περιθώριο, για βαμπυρικές σεξουαλικές επαφές, για πολυφυλετικές κοινότητες στην καρδιά αφιλόξενων αστικών κέντρων.

CLAIRE DENIS

Σκηνοθέτης και Σεναριογράφος, γεννήθηκε το 1946 στο Παρίσι, Γαλλία. Έγινε γνωστή με τις ταινίες Beau travail (1999), Λευκή Υπεροχή (2009) and 35 rhums (2008).

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

2018 High Life (filming), 2018 Rotterdam, I Love You (pre-production), 2017 Un beau soleil intérieur, 2015 The Breidjing Camp (TV Movie documentary), 2014 Voilà l'enchaînement (Short), 2013 Venice 70: Future Reloaded (Documentary), 2013 Les salauds, 2011 To the Devil (Short), 2009 Λευκή Υπεροχή, 2008 35 rhums, 2005 Vers Mathilde (Documentary), 2004 L'intrus, 2002 Δέκα Λεπτά Αργότερα: Το Τσέλο (segment "Vers Nancy"), 2002 Vendredi soir, 2001 Trouble Every Day, 1999 Beau travail, 1996 Nénette et Boni, 1995 À propos de Nice, la suite (segment "Nice, Very Nice"), 1994 Boom-Boom, 1994 Tous les garçons et les filles de leur âge... (TV Series) (1 episode), 1994 J'ai pas sommeil, 1994 Cinéma, de notre temps (TV Series documentary) (1 episode), 1993 Monologues (TV Series) (1 episode), 1991 Keep It for Yourself (Short), 1991 Contre l'oubli (segment "Pour Ushari Ahmed Mahmoud, Soudan"), 1990 S'en fout la mort, 1989 Man No Run (Documentary), 1988 Chocolat.